

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa S.W.

przeciwko Gminie T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o jej przyjęcie powołując się na nieważność postępowania oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić.

Z treści skargi kasacyjnej wynika, że skarżący upatruje nieważności postępowania w pozbawieniu możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.), wobec nie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku i nie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W przeświadczeniu skarżącego Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, gdyż nie ustalił wszystkich możliwości zagospodarowania przez skarżącego jego nieruchomości w okresie tzw. luki planistycznej, co obligowało Sąd drugiej instancji do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Pogląd ten nie jest jednak zasadny. Po pierwsze dlatego, że Sąd drugiej instancji nie stwierdził, aby doszło do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji, a po drugie dlatego, że uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest jedynie uprawnieniem sądu odwoławczego w razie stwierdzenia nierozpoznania istoty sprawy, a nie jego obowiązkiem, co wynika jasno z brzmienia art. 386 § 4 k.p.c.

Analiza skargi nie wskazuje także na okoliczność, że jest ona oczywiście uzasadniona. Skarżący uważa, że Sąd drugiej instancji nie rozważył wszystkich możliwych sposobów zagospodarowania nieruchomości będącej przedmiotem postępowania w kontekście brzmienia art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Skarżący nie wskazał jednak we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, o jakich zamierzeniach zagospodarowania mowa. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika bowiem, że o odszkodowaniu może być mowa jedynie w razie wykazania, że na skutek przyjęcia planu zagospodarowania nie jest możliwa realizacja potencjalnych, ale jednocześnie realnych i konkretnych zamierzeń (por. postanowienie SN z 9 września 2015 r., IV CSK 754/14). W skardze nie zamieszczono zaś zarzutów wskazujących na nie zbadanie przez Sądy *meriti* powołanych przez skarżącego zamierzeń poza gołosłownym zarzutem, że nie rozważono wszystkich wchodzących potencjalnie w grę możliwości. Takie sformułowanie skargi nie może prowadzić do uznania jej za oczywiście zasadną.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.